

Arrest

nr. 231 998 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) om deze medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd met het arrest nr. 162 706 van 24 februari 2016.

Op 9 mei 2016 beslist de gemachtigde opnieuw dat de medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015 ontvankelijk, doch ongegrond is. Ook deze beslissing wordt door de Raad vernietigd, dit met het arrest nr. 177 640 van 10 november 2016.

Op 20 februari 2017 beslist de gemachtigde om de verzoekster, ingevolge de medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015, te machtigen tot een tijdelijke verblijf van één jaar.

Op 20 april 2018 dient de verzoekster een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd met het arrest nr. 212 312 van 14 november 2018.

Op 23 januari 2019 beslist de gemachtigde opnieuw tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormelde beslissing wordt ingetrokken op 1 maart 2019.

Op 4 september 2019 beslist de gemachtigde wederom tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 september 2019. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 231 997 van 30 januari 2020 het beroep verwerpt.

Op 4 september 2019 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 september 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., N. M.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: Pout

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 20/04/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 04/09/2019.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid niet verlengd. Deze beslissing dateert van 4 september 2019.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

De vermelding in de bestreden beslissing geeft op geen enkele wijze weer dat de medische situatie van verzoeker in overweging werd genomen, laat staan waarom de medische situatie van verzoeker niet zou zijn weerhouden als een relevant element bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2 Inzake het eerste onderdeel van het middel wordt opgemerkt dat het beroep tegen de beslissing van 4 september 2019 waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer wordt toegestaan, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 231 997 van 30 januari 2020, zodat er geen grond is voor verzoeksters redenering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, gezien de verlengingsaanvraag voor de machtiging tot verblijf die voordien was toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 4 september 2019.

Verzoekster voert aan dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel rekening moest houden met de gezondheidstoestand en dat dit *in casu* niet is gebeurd. Er wordt volgens verzoekster geen motivering hieromtrent opgenomen in de bestreden beslissing. Een verwijzing naar de beslissing tot weigering van verlenging van de toegestane machtiging volstaat volgens verzoekster niet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 1 maart 2019 waarin het volgende wordt vermeld:

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

NVT

3. Gezondheidstoestand

Geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong deze werd besproken in het advies dd. 27/08/2019."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van huidig bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster in het licht van de voorschriften van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet verzoekster in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden zoals aangehaald in het eerste middel, quod non, wijst verzoekster erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van verzoekster zorgvuldig werd beoordeeld evenals het door haar opgebouwde privéleven in België.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183). Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, gelet op het door haar opgebouwde privéleven in België.

2. Verzoekster verkreeg, op basis van haar medische problematiek, op 20 februari 2017 een tijdelijk verblijf toegekend. Zij werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten (stuk 3). Door de arts-adviseur wordt een medische problematiek weerhouden in hoofde van de verzoekende partij. Verzoekster werd, enerzijds, gediagnosticeerd met diabetes type I in 2004 met een mors in utero in 2013 omwille van een tekort aan insuline. Anderzijds werd verzoekster gediagnosticeerd met een chronische hepatitis B met leversteatose in oktober 2015.

Bij type 1 diabetes valt het eigen afweersysteem de bètacellen van de alvleesklier aan en vernietigt ze. Het lichaam maakt daardoor geen of onvoldoende insuline aan. Vandaar dat het vanaf de diagnose noodzakelijk is om levenslang insuline in te spuiten, hetgeen verzoekster nauwlettend dient op te volgen.

Door de arts-adviseur werd, inzake de medische problematiek van verzoekster, tevens weerhouden dat verzoekster een aangepaste behandeling dient te volgen.

Dit wordt aangehaald op basis van een verslag raadpleging diabetologie van 3 april 2018, zoals overgemaakt door verzoekster aan de verwerende partij. Daarbij wordt gesteld: “aangepaste behandeling met Novorapid en Lantus-insuline en Glucophage, bijkomend hypocalorisch diabetes dieet op basis van gezonde voeding”. Dit wordt weerhouden door de arts-adviseur die stelt: “als behandeling neemt zij heden novorapid (insuline rapid acting) lantus (long acting) en Glucophage (metformine)”. Verzoekster volgt dus een specifiek aangepaste behandeling.

Door de arts-adviseur werd echter niet op een correcte manier geoordeeld over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling van verzoekster in Senegal. Hierdoor werd de machtiging tot verblijf van verzoekster ten onrechte niet verlengd en verkreeg verzoekster een verwijderingsmaatregel betekend. Verzoekster verloor hierdoor dus niet enkel haar verblijfsrecht, maar zij dreigt ook te worden verwijderd van het grondgebied. Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij dat de bestreden beslissing wordt geschorst, nu de verzoek tot nietigverklaring mogelijks veel tijd in beslag kan nemen.

Verzoekster heeft zich, omwille van haar legaal verblijf, kunnen integreren in de samenleving. Zij volgde met succes een cursus inburgering (stuk 4). Zij volgde Nederlandse lessen (stuk 5). Verzoekster kon ook aan de slag gaan als poetsvrouw (stuk 6).

3. Er blijkt evenwel niet dat door de gemachtigde, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (een bevel om het grondgebied te verlaten) - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand van verzoekster zorgvuldig werd beoordeeld evenals het door haar opgebouwde privéleven in België.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de zeven dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Senegal). Zo dient er onder meer rekening te worden gehouden met de langdurige afwezigheid van verzoekster uit Senegal (sinds 2010) en het gebrek aan sociale en familiale banden in dit land, waardoor zij geen beroep kan doen op steun vanuit haar netwerk. Verzoekster heeft nochtans, omwille van haar gezondheidstoestand, constante zorg en behandeling nodig.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet – in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet – geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor dan ook in elke omstandigheid.”

2.4 Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Verzoekster voert aan dat de beslissing van 4 september 2019 tot het niet verlengen van de machtiging tot beperkt verblijf, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, steunt op een foutieve beoordeling en dat zij een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing. De Raad merkt op dat dit

beroep werd verworpen bij arrest nr. 231 997 van 30 januari 2020. Verzoeksters kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en er wordt opgemerkt dat in dit arrest werd vastgesteld dat de verwerende partij niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de nodige zorgen voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. Verzoekster kan dus niet op goede gronden stellen dat de noodzakelijke zorgen en opvolging voor haar afwezig zijn in Senegal. De verwerende partij heeft bijgevolg de medische toestand van verzoekster grondig onderzocht vooraleer ze huidige verwijderingsmaatregel nam. Verzoeksters kritiek kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekster voert aan dat zij werd gemachtigd tot een legaal verblijf omwille van haar medische situatie en dat zij een privéleven heeft opgebouwd in België. Verzoekster stelt dat zij hierdoor een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd waarmee rekening moest worden gehouden. Verzoekster stelt dat dit echter niet blijkt uit de bestreden beslissing, er werd geen onderzoek gevoerd en er werd geen rekening gehouden met de periode waarin verzoekster werd toegelaten tot een legaal verblijf. Er werd volgens verzoeker dus geen zorgvuldig onderzoek gevoerd aangaande artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over haar privéleven en dat in dit verband geen onderzoek werd uitgevoerd, wordt opgemerkt dat zich in het administratief dossier een synthesesnota bevindt van 1 maart 2019. In deze synthesesnota wordt het volgende vermeld:

"Historiek regularisatieprocedure RP

20/07/2015 Aanvraag 9ter medisch

20/02/2017 Toekenning tijdelijke BIVR

20/04/2018 Aanvraag verlenging BIVR

(...)

Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

(...)"

Hieruit blijkt dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen, een onderzoek heeft gedaan inzake het gezins- en familieleven van verzoekster en haar sociale relaties en melding heeft gemaakt van het legaal verblijf van verzoekster ("*toekenning tijdelijke BIVR*").

Verzoekster betwist niet dat er geen gezinsleden van haar in België verblijven. Inzake het privéleven van verzoekster is de verwerende partij van mening dat dit niet beschermenswaardig is en niet valt onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster voert in dit verband aan dat zij een privéleven heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf, maar hierover moet worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier en de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest blijkt dat verzoekster slechts werd gemachtigd tot één jaar legaal verblijf, vanaf 20 februari 2017. Het privéleven dat verzoekster heeft opgebouwd werd dus hoofdzakelijk opgebouwd tijdens een precair verblijf.

De Raad wijst er op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. *In casu* is aan verzoekster nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend, het toegestane verblijf werd beperkt tot een duur van één jaar.

Het privéleven van verzoekster heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoekster er zich bewust van moest zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

In het verzoekschrift verduidelijkt verzoekster niet op concrete wijze waaruit haar privéleven in België bestaat. *In casu* toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de contacten die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Bijgevolg is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeksters sociale relaties (waaronder de verwerende partij verzoeksters privéleven lijkt te categoriseren) niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er werd volgens verzoekster geen rekening gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing geen overwegingen bevat inzake verzoeksters gezondheidstoestand.

Er wordt opgemerkt dat het bestreden bevel op dezelfde dag werd genomen als en samen ter kennis werd gebracht met de beslissing waarbij de verlenging van haar machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer toegestaan wordt. In deze beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 27 augustus 2019 dat deelt uitmaakt van deze beslissing en waarin de gezondheidstoestand van verzoekster wordt onderzocht.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 1 maart 2019 waarin het volgende wordt vermeld:

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

(...)

3. Gezondheidstoestand

Geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong deze werd besproken in het advies dd. 27/08/2019”

Uit de beslissing van 4 september 2019 waarbij de verlenging van verzoeksters machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet langer toegestaan wordt en uit de synthesesnota blijkt bijgevolg dat de verwerende partij bij het nemen van huidig bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing van 4 september 2019 waarbij geweigerd werd de verblijfsmachtiging te verlengen, waarvan het advies van de arts-adviseur van 27 augustus 2019 deel uitmaakt, werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 231 997 van 30 januari 2020. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN